

saare tiltalende ved sig, og Tanker, som jeg synes ved denne Biskops Omtale af § 11 maa siges at være i meget høj Grad af principiel Natur. Det er ret betegnende, at den højtærede Minister, som ellers anførte saa meget af, hvad Biskopperne have udtalt i deres Erklæringer, glemte at anføre dette.

Som tredie Hovedmangel ved Lovforslaget maa jeg nævne § 26. Om denne skal jeg udtale mig ganske kort, idet jeg nøjes med at henvise til Udtalelserne af Biskoppen over Ribe Stift, Udtalelser, der findes Side 23, hvor han siger om Menighedsraadene: „De ere praktiske at have, men de kunne til Nød undværes. Og en hel Del af det, de faa at gøre med, er smaa Ting, navnlig da, naar de ikke skulle være Vælgerkorps ved Valg af en raadgivende Fællesrepræsentation for Folkekirken. *Kun een virkelig stor Ting have de at gøre: Præstevalget*, og det falder endda ikke nær i hvert Menighedsraads Livstid. Naar man ikke vil betro dem at udføre det eneste virkelig betydningsfulde Hverv, de have, men her vil supplere dem med i Tal lige store Valgnævner, saa tager man let Grunden bort under deres Fødder”.

Naar man saaledes betragter dette Lovforslag i dets Helhed, maa det jo siges, at der, saaledes som det foreligger, i Virkeligheden ikke er taget noget som helst Hensyn til de Ønsker, der bleve fremsatte i Fjor fra den Side, som jeg har den Ære at repræsentere. Og jeg tør tilføje, at dersom den højtærede Minister havde i nogen Maade villet komme os i Møde, og navnlig da paa de to sidste Punkter, jeg nævnde her, særlig Affattelsen af § 11 og Spørgsmaalet om § 26, saa vilde det sikkert være undgaaet, at der foruden Ministerens Lovforslag tillige ligger 3 andre Lovforslag paa Tingets Bord i Dag, Lovforslag, som ere fremsatte af Hensyn til Kirkens Ære, af Hensyn til det Arbejde, som dens Repræsentation, det kirkelige Udvalg, har udført. Jeg erkender saa fuldt ud, at de 3 andre Forslag, der foreligge, ingenlunde tilfredsstillende mig personlig, og jeg tænker her ganske særlig paa Forslaget om Folkekirken's Forfatning. Det har jeg meget klart og skarpt udtalt, den Gang jeg var Medlem af det kirkelige Udvalg. Men jeg staar ikke her som den, der skal tale min egen Sag, jeg føler mig staaende her som den, der skal tale den danske Folkekirkes Sag, og saa bøjer jeg mig i Ærbødighed for den Afgørelse, som den danske Folkekirkes Repræsentation traf, derfor har jeg kunnet gaa med til at støtte og stadig hen-

vise til det, som blev vedtaget i dette Udvalg.

Jeg gentager her, hvad jeg sagde ved Indbringelsen af disse Lovforslag, at de ere at betragte som et Forhandlingsgrundlag. Jeg skal sluttelig henstille til ærede Medlemmer af dette Ting, at man dog vil tage saa meget Hensyn til den danske Folkekirkes Tarv og Krav, at man ikke tilsidesætter dem for en underlig Doktrin om den „rummelige” Folkekirke, at man heller ikke tilsidesætter dem af politiske Hensyn, saaledes at man ikke ved denne Sag, der er af større Betydning og videre Rækkeevne i vort Folk, end det er let straks at blive klar over, sætter de politiske Hensyn øverst og siger: Hensynet til Kirkens Tarv maa blive Nr. 2. Jeg haaber, at man her virkelig vil erkende, at Kirken er adspurgt, og Kirken har svaret, og at vi skyldte at tage Hensyn hertil. Ikke saaledes at forstaa, at dette høje Ting skulde bøje sig for alt, hvad der er vedtaget, men saaledes, som jeg tillod mig at sige ved Indbringelsen, at man kommer det i Møde. Jeg gentager, at jeg tror at turde sige bestemt, at hvis der var vist nogen Imødekommen paa de to Punkter, jeg nævnde før, da vilde der heller ikke som Modtræk være blevet fremlagt de tre andre Lovforslag, som jeg i øvrigt ikke skal komme nærmere ind paa at udtale mig om, thi hvad jeg har sagt imod dette Lovforslag, er jo i Virkeligheden til Gunst for Forslaget om Folkekirken's Forfatning og de andre Lovforslag, der knytte sig dertil.

Johansen: Vi have jo nu Aar efter Aar forhandlet om Forslag til Menighedsraadslov uden at være naaede til en Afslutning. Jeg har de foregaaende Aar udtalt mig udførligt om denne Sag, og da der ikke er sket saa synderlige Forandringer i det Lovforslag, der foreligger nu, i Sammenligning med de foregaaende, kunde jeg jo nøjes med at henvise til mine tidligere Udtalelser. Men der er i det sidste Aar fremkommet Kravet om en redelig Folkekirke, og det er et Krav, Lovgivningsmagten ikke kan sidde overhørig, men som den maa tage alt Hensyn til i det Omfang og den Udstrækning, som Grundloven nu en Gang bestemmer. Jeg er vis paa, at Rigsdagen i sin Helhed vil være med til at gøre, hvad der kan gøres fra Lovgivningsmagtens Side, for at vi kunne have en redelig Folkekirke, og naar vi gøre det, ere vi inde paa, hvad jeg vil kalde det historiske Spor. Thi det har været saaledes med Rigsdagen, siden vi fik Grundloven, at den har været med til at